

S HLAVOU V OBLACÍCH

SARAH
HOGLE

Copyright © 2021 by Sarah Hogle

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons,

an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Milotová, 2023

Cover © Adéla Korbělářová, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3502-0 (pdf)

S HLAVOU
V OBLACÍCH

SARAH
HOGLÉ

přeložila Jana Milotová

Tuto knihu věnuji sama sobě.

KAPITOLA 1

Právě se vznáším v oblacích a bubnuju prsty o pult. Venku za oknem se ve vířící mlze bez přestání točí růžový neonový znak s nápisem MAYBELLINA VYSNĚNÁ KAVÁRNA. Pod ním je nápis, na kterém jedno z písmen svítí přerušovaně. Informuje, že je *Otevřeno 24 hodin*.

Trvalo mi několik let, než jsem si vybudovala svou vysněnou kavárnu. Poslední tři měsíce byly za celou tu dobu nejnáročnější. Pověsila jsem světýlka, pokryla stěny modrými dlaždicemi a vybavila prostor schlipými pokojovými rostlinami a boxy z červeného vinylu. Kdykoli pohlédnu na jukebox, sám od sebe spustí jednu z mých oblíbených písniček. Maybellina vysněná kavárna je to nejkrásnější místo, jaké si dokážu představit – a to jsem si jich už představila fakt hodně.

Mlha se najednou rozestoupí. Ostražitě vzhlednu a vím přesně, co bude následovat, protože se to stalo už nejmíň stokrát. Jde o příběh neměnného začátku, ale nespočetných konců.

Muž, jenž vstoupí do dveří, je vysoký, má široká ramena, hranatou bradu a černočerný oblek. Špinavě blondáté vlasy

mu padají kolem obličeje v nepoddajných, mokrých vlnách, jež ve mně vzbuzují představu málem utonuvšího padlého anděla, kterého Poseidon vypudil z moře, jen aby ho potom znovu oživil zásah blesku. Kdyby nebyl černobílý, měly by jeho oči barvu topazu – asi jako sklenice kašťové limonády, když ji podržíte proti světlu.

Má urostlou postavu, tančí po něm stíny a je celý černobílý. Kapky deště, jež ulpěly na okenní tabulce za jeho zády, se odráží v pravé polovině jeho tváře jako kotouč černobílého filmu. Očima přejede po kavárně, až se pohledem zastaví u mě. Zhluboka se nadechnu a chytím se pultu, abych neodlétla. Na tuhle chvíli jsem čekala celý život.

„Všude jsem tě hledal,“ řekne. „Proč ses mi už neozvala?“

I když jsem to všechno už tolikrát zažila, necítím o nic menší vzrušení z toho, že je to tu zas. Srdce mi poskočí tak, až nemůžu popadnout dech. „Jacku! Co když tě tu někdo uvidí?“

„Na tom už mi nesejde.“ Přeskočí pult a vášnivě mě obejmě. „Už náš vztah nechci dál tajit. Ano, jsi holka z kavárny a já princ Effluvie, ale co na tom záleží? Miluji tě. A to jediné je důležité.“

„Miluješ mě?“

Tohle je moje oblíbená část – vyznávání lásky. Přetočím pásku zpátky, abych ho slyšela znovu, a pro dramatický efekt ho trochu poupravím.

„Ano, jsi holka z kavárny a já princ Effluvie,“ zopakuje a v levé ruce se mu náhle objeví pugét růžových lilí. V pravé se mu zaleskne zásnubní prsten. Nehlasně zopakuju zbytek toho, co řekne dál, spolu s ním. „Co na tom záleží? Miluji tě. To jediné je důležité.“

„Ale... co královský dvůr?“ zašeptám mu proti rameni. „Nepřejí si, abychom byli spolu.“

„Nic nás nezastaví. Naše láska je příliš mocná na to, aby se jí mohli stavět do cesty.“

„Maybell,“ slyším, jak na mě švitoří vzdálený hlas. Poupravím zvuk tak, aby z něj zůstal jen hluk na pozadí a slova se změnila v ševelení listů.

Jack poklekne na koleno. Růžové lilie jsou najednou třikrát větší. Na scéně se objeví smyčcový kvartet.

„Má lásko... světlo mého života ...,“ Jack si odkašle, ale můj zrak mezitím znepokojeně zabloudí k odrazům, které sem nepatří. Objeví se na stříbrném dávkovači ubrousků, kávové konvici a na zdi nad kuchyňskou deskou, jako by byly oboustranným zrcadlem. Malý knoflík vypínače na starodávném hranatém vytáčecím telefonu se červeně rozsvítí a půl vteřiny nato Jackovu žádost o ruku přeruší kovové zvonění.

„Jsi ten nejúžasnější člověk, jakého znám,“ spustí Jack, který o tom všem kolem nás nemá ani páru, a v očích se mu zalasknou slzy. „Jsi chytrá. Krásná. Schopná. Jedinečná. Maybell Parrishové se nikdo jiný nevyrovná.“ Podle scénáře se za třináct vteřin políbíme. Vášnivý polibek přicházející po vyznání lásky je moje další oblíbená část. Je to součást každé romance – nezbytná k tomu, aby příběh získal tu pravou šťávu.

Červené světlo už ale nejde dál ignorovat. Světlo s každým zábleskem prosvítí kousek lepicí pásky u spodní části knoflíku a vyvstanou na ní vlastnoručně napsaná slova: *Volá REALITA*.

Netrpělivě na Jacka zamávám, aby to urychlil, ale než se dostaneme ke slovům *Vezmeš si mě* a nevyhnutelnému *Ano, tisíckrát ano*, jež mi okamžitě vyšlou do mozku serotonin, díky kterému přežiju další dvě hodiny směny, odkudsi se vynoří ruka a dotkne se mého ramene.

Žádost o ruku bude muset počkat. Toužebně se na toho dokonalého muže s hluboce zamilovaným, oddaným výrazem usměju. Tenhle člověk by pro mě i hory přenášel. Sněs by mi modré z nebe. Pomstil by mě a ochraňoval a vstal pro mě z mrtvých. Vlastně je na Jackovi McBrideovi špatně jen jedna jediná věc – ta, že neexistuje.

Kavárnu zahltí paprsek světla a okna se roztrhají. Začne mi zvonit v uších a můj rozostřený zrak se pomalu vrátí na zem. Spadnu ze svého sedmého nebe zpět do tady a teď, což je to poslední místo, kde chci být. A přede mnou stojí s nevtanou rukou na mém rameni poslední člověk, kterého chci vidět.

Gemma Petersonová o tom samozřejmě neví nic. Myslí si, že jsme nejlepší kámošky na světě na věky věků.

„Haló! Země volá Maybell!“ Luskne mi prsty přímo před obličejem. „V druhém patře někdo pozvracel ledovač. Úplně celý ho ohodil.“

Zasténám. *Tady a teď* je rezort a lázně Horská vyhlídka. Jedná se o hotel v Pigeon Forge v Tennessee s vnitřním aquaparkem protknutý jižanským šarmem. Má veškeré kouzlo staromódního srubu, včetně obchodů se suvenýry, HBO a divoké řeky.

Když se zrovna nevytrácím do imaginárních světů, jako nově povýšená koordinátorka plánuju zábavné aktivity pro zdejší hosty. Mé nápady posléze zavrhuje má spolukoordinátorka Christine. Do 1. ledna jsem tu pracovala jako pokojská, takže události typu „někdo úplně ohodil ledovač“ se běžně hlásily mně. Dnes už je 1. dubna a lidé za mnou pořád s těmi problémy běhají. Jako by mě nikdy nepovýšili.

„To mají na starosti pokojské,“ připomenou Gemmě.

„Máš pravdu! To já ze zvyku...“ Zešíroka se na mě usměje, a když na chodbě přidám do kroku, zavěsí se do mě. Zkontroluju na mobilu, kolik je hodin, a v hloubi duše si začnu zoufat. Je vůbec možné, že můj výlet do vysněné kavárny zabil jen deset minut? Přeju si jít domů, spálit všechny vzpomínky na tohle místo a na dvanáct hodin usnout obličejem dolů na gauči. „Chceš se jít ulít do pasáže?“ zeptá se Gemma. „V automatu na hračky máš dneska šanci něco doopravdy vyhrát.“

„Paulovi by se to nelíbilo.“

Paul je šéf s velkým Š. Mě by za to, že v pracovní době prohrávám při hře na automatu, pravděpodobně sprdnu, ale

Gemma je jeho dcera a může si dělat, co chce. Dostává o pět dolarů na hodinu víc než já, a přitom jen stojí na recepci v roztomilé stevardské uniformě a s přehnaným přízvukem informuje hosty, že *dobrodružná zoo v pralese je jen pět minut cesty odsud a že mají navštívit zákaznický pultík, kde dostanou kupony!* Potom se pokaždé na zbytek odpoledne vypaří k bazénu.

Gemmu je těžké nenávidět – je s ní zábava a hýří energií. Co by na ní komu vadilo? Poté co ji z několika prací vyhodili, Paul se zbavil čtyřiasedmšáťletého veterána Dennise, aby se pro ni v Horské vyhlídce našlo místo. A jednoho dne se pak nalepila na mě. Gemma mi ze snídaňového baru v rezortu Východ slunce v Kouřových horách nosí banánový chlebiček s oříšky a je nadšená ze všeho, co řeknu, i když je řeč jen o nákupu potravin. Kdykoli mám na sobě nějakou novou bižuterii, okamžitě si jí všimne a vychválí ji až do nebes. Jediná Gemmina nevýhoda je spojená s jedinou nevýhodou Jacka McBridea.

Celé krásné dva měsíce jsem si myslela, že je skutečný. Teď se dívám na Gemmu zářící přátelstvím a chtěla bych v ní vidět zbožňovanou kamarádku. Ale nemůžu.

„Už jsem ti říkala, že se s Ericem brzy sestěhujeme?“ zeptá se a začne mě směřovat jinam, než jsem původně mířila. Na konci chodby zahneme vlevo a pomalu přestáváme slyšet donekonečna se opakující znělku „Vítejte v rezortu a lázních Horská vyhlídka!“ ozývající se z velké obrazovky v lobby, na které kreslené medvědě ve slamáku ukazuje místní atrakce.

„Teď zrovna nemám čas jít do pasáže.“ Snažím se působit mile, neškodně a asertivně, ačkoli bych si přála být víc důrazná a rozhodná. Kdybych ale být jen na chvílunku zapomněla, že Gemma patří k Paulovi, mohlo by to být nebezpečné. „Musím si promluvit s Christine.“

Gemma se zašklebí „To není dobrý nápad. Christine je příšerná.“

„Nechci si s ní vyloženě promluvit, ale mám pár nových nápadů ohledně –“

„Zlato,“ zasměje se, „mám tě moc ráda, ale víš, že to prostě nemá šanci. Christine je úplně posedlá svatbami. Zaslechla jsem, jak si povídá s tátou o tvém nápadu na divadelní představení u halloweenské večeře a v podstatě si myslí, že něco takového by rezortu jen uškodilo a odradilo by to další návštěvníky. Však víš, že svatbami vyděláme spoustu peněz, takže se soustředíme především na ně.“

„Kdy to říkala? Mně tvrdila, že to promyslí –“

„Každopádně,“ skočí mi do řeči, „za týden se s Ericem budeme stěhovat do vlastního! Věřila bys tomu? Chceme uspořádat pořádnou kolaudaci. Jsi na seznamu hostů na předním místě, tak koukej přijít a nevymlouvej se. A přines ty svoje úžasné skořicové pletence! Z těch budou všichni nadšení.“

Pořád jsem ještě našťavaná, že Christine zase ignoruje mé nápady, ale pak mě rozčílí ještě něco jiného. Moje skořicové pletence *skutečně* úžasné jsou, ale zatímco mi Gemma lichotí, něco mě napadne. Lže pořád a bezdůvodně. Takže možná lže taky o tom, jak moc jí chutnají.

„Musíme ti sehnat nějakého chlapa, Maybell,“ říká právě a snaží se mě dotáhnout k automatu s vyskakujícími zvířátky. Na někoho tak malého se rozmáchne palicí s téměř děsivou zuřivostí. „Můžeme si pak někam vyjít ve čtyřech! Bylo by *skvělé* trávit čas s mými dvěma nejmilejšími lidmi pod sluncem.“ Zatímco mluví, mlátí plastová zvířátka po hlavě jako smyslů zbavená, až jí jemné hnědé vlasy vyskakují z culíku.

Gemma má takovou drzost, až z toho začínám pochybovat o vlastní přičetnosti. Víím, že posledních pár měsíců nebylo jen výplodem mé představivosti, jelikož se za ně Gemma neustále omlouvala a alespoň jednou týdně je vytahuje. Její omluvy jsou záhadou ohýbající realitu a vždycky nějakým způsobem skončí tak, že já utěšuju *ji* a říkám *jí*, ať si nic nedělá z toho, co

se stalo. „To, co se stalo“ je fráze, kterou Gemma, Paul a další mí spolupracovníci používají, aby popsali to, co udělala: je to silná vrstva cukru pokrývající jeden z nejdepresivnějších zážitků v celém mém dospělém životě.

„Jsi na řadě.“ Podá mi palici, takže když Christine náhodou zrovna projde kolem, vypadá to, jako by to všechno byl můj nápad. Super.

„Ty sis dala pauzu?“ vyjede na mě Christine. Proti Gemmě samozřejmě neřekne ani slovo. Gemma by mohla držet v ruce motorovou pilu, ze které by visely lidské vnitřnosti, a Christine by si vždycky dokázala najít způsob, jak ji za to pochválit.

„Na vteřinku jsem si Maybell vypůjčila,“ odpoví Gemma a na tváři se jí objeví andělský úsměv. „Je to moje vinna, ne její.“

Christine na mě upře zrak. „Když máš času nazbyt, máš čas taky na práci. Na ledovači ve druhém patře a všude na zdech jsou něčí zvratky.“

Ono to je taky na zdech? Panebože. „Ale –“

Když se otočí, seberu odvahu a zavolám za ní: „Už sis přečetla můj nápad na hon za pokladem?“

„Hon za pokladem jsme zkusili už v roce 2018,“ odpoví, aniž by se na mě podívala. „Nikoho to nebavilo.“

„Myslím, že pirátské téma by mohlo být zajímavé pro děti.“
Tleskne třikrát rukama. „Zpátky! Do! Práce!“

Gemma počká, než Christine zmizí, a poplácá mě po rameni. „Uf, já ji taky nesnáším. Myslím, že spí s mým tátou.“

„Není to tak, že bych ji nesnášela,“ řeknu rychle, zatímco si představuju, jak Christine strkám do divoké řeky. Gemma nejspíš pokaždé, když jsem mimo dosah, ostatním šeptá: *Uf, tuhle taky nesnáším*. Aspoň mám teď ale výmluvu, abych se mohla vypařit. „Asi to budu muset jít uklidit.“ Dvě hodiny. Ještě dvě hodiny a pak budu moct jít domů.

Gemma se přesune ke hře s názvem Ticket Jackpot. „Drž mi palce!“

Když procházím zelenou chodbou, přehrávám si v hlavě znovu Christinina slova a mám silné nutkání si strhnout odznak „Koordinátorka zábavy“. Od osmnácti až skoro do třiceti jsem vynášela odpadky, stlala postele a dezinfikovala vřívky. Konečně jsem přešla od uklízení do oboru, ve kterém můžu využít svou kreativitu. Teď mi ale říkají, že zábava, již chci zorganizovat, je buď moc velká, moc omezená, nebo prostě jen moc. Ať dělám, co dělám, vždycky skončím sama v něčím pokoji s rolí papírových ubrousků pod paží a dezinfekčními prostředky v rukou, abych po něm uklidila nepořádek.

„Dám výpověď,“ zamumlám si pod vousy. Je to má osobní mantra, kterou si opakuju každý den. „Moje pozice existuje jen na papíře. Celé je to na nic. Na nic!“

Kolem mě projde Caleb Ramirez a kývne hlavou na pozdrav. Asi je na cestě do Východu slunce v Kouřových horách, kde pracuje. Když ho uvidím, mám pocit, jako by mě někdo bodl malinkatým špendlíkem. Právě on totiž nevědomky způsobil to, co se stalo. Což je škoda, protože Caleb je vážně super chlap. Jediné, co je na něm špatné, je to, že jsme si spolu jednou před několika měsíci dali v odpočívárně sáček popcornu a on poznamenal, že se mu líbí moje tenisky. Neumím přijímat komplimenty a ze zvyku na ně reaguju vlastní lichotkou, jen abych tu předchozí oplatila. Takže jsem mu řekla, že se mi líbí jeho auto. Usmál se. *Někdy tě v něm svezu.*

Gemma, která se obvykle zamilovává asi dvanáctkrát do roka a zamilovává se pokaždé šíleně, byla do Caleba blázen. O dva měsíce později mě jednoho zdánlivě obyčejného středečního večera Gemma uvěznila v objetí a nechtěla mě pustit. Promáčela mi slzami celé tričko a pak mi řekla, že udělala jen to, co si myslela, že bude nejlepší. Teď toho *lituje*. Nevěřila si a byla zoufale zamilovaná. Zamilovaní nedokážou myslet logicky a nechovají se normálně. *Prosím, neměj mi to za zlé. Už jsem to nemohla vydržet – začínají mi z toho padat vlasy a taky nemůžu spát.*

Gemma mě totiž nalákala na falešný profil na Tinderu.

Pořád nevím, co si o tom myslet, protože nešlo o pomstu; jen mě nepřímo zasáhla Gemmina snaha udržet svého vyvoleného nezadaného a volného. Teď, když už je po všem, mě to vlastně tolik nepřekvapuje – pár měsíců předtím se mě nějaký chlap poflakující se v lobby zeptal, kde je bankomat. Když jsem ho tam odváděla, dali jsme se trochu do řeči. Jen jsme spolu nevinně klábosili, ale skončilo to tím, že se mě zeptal na telefonní číslo. Přitom jsem jen dělala svou práci. Byla jsem přátelská. Rozhodně jsem s ním *neflirtovala*.

Gemmě to ale rozhodně jako flirtování připadalo a později se ukázalo, že s ním tehdy sama nezávazně chodila. On tvrdil, že to špatně pochopila, a že když se mě ptal na číslo, ve skutečnosti tím myslel, „jaké číslo v měsíci je, jako v kalendáři.“ Řekla jsem jí, že jsem mu na sebe žádný kontakt nedala, a ona prohlásila, že mi věří. Pokud ji ale to, že mě Caleb pozval na vyjížďku autem, přimělo, aby stáhla z internetu pár fotek nějakého nahodilého fešáka a nalákala mě do vztahu na dálku, možná mi zase tolik nevěřila.

Na druhou stranu se Gemma (jak se sama hájila) vážně snažila být tolerantním neexistujícím klukem. Jack „tak nějak věděl“, kdy přesně mám den pod psa a kdy by mi udělala radost nečekaná donáška z mé oblíbené restaurace. Hrál na ukulele, což bylo vážně k sežrání. A byl fakt. Strašně. Sexy. Kus chlapa, který by rukou jen tak rozdrtil kámen, ale zároveň má hrozně milý úsměv a laskavý obličej. Moje oblíbená fotka „Jacka“ byla černobílá a měl na ní společenský oblek. Když si svého imaginárního bývalého představím, pořád ho občas vidím černobíle, jako by patřil do jiného století.

Čím déle náš vztah trval, tím víc jsem od Jacka chtěla a pro Gemmu bylo stále složitější mě dál balamutit. Chtěla jsem se s ním setkat tvář v tvář. Prosila jsem ho o další selfie. Požadovala jsem nějaké konkrétní plány. Nešlo už o to, že je sexy,

ale že mi nějakým záhadným způsobem rozumí. Gemma měla tu výhodu, že mě opravdu dobře znala, takže to bylo, jako kdyby mi mezi lopatky zabodla hrozný, ale krásný nůž. Mně se ale přestávalo líbit, že se Jack nesnaží tolik jako já. Copak se se mnou nechce taky setkat?

Potom Gemma potkala někoho jiného, o Caleba se úplně přestala zajímat a začalo ji unavovat plýtvat u toho tolik energií. Musela se přiznat. *Cítím se hrozně. Jsem příšerná. Odpustíš mi? Je mi líto, že jsem ti něco takového provedla, ale vlastně to nebylo tak špatné, protože jsi byla šťastná, ne? Posledních pár měsíců jsi byla tak šťastná! Když se nad tím zamyslíš, vlastně jsem ti pomohla.*

Prosila mě, abych to neříkala jejímu tátovi, ale jiná pokojská to všechno zaslechla a řekla to plavčíkovi, který to vyslepičil úplně všem. Než jsem se stihla rozkoukat, Paul si se mnou potrásal rukou a čekalo mě povýšení. Z Paulovy vřelé gratulace bylo jasné, že má nová pozice závisí na tom, jestli se rozhodnu nedělat vlny. Měla jsem si to nechat pro sebe a být smutná jen v soukromí, ale znamenalo to, že už nebudu z koberců čistit skvrny od vína. Což bylo fajn. Maybell Parrishová vlny nedělá. Nedělá ani malé vlnky.

Utírám ledovač a najednou z velké dálky slyším, jak se v mém vysněném světě s tichým zazvoněním otevírají dveře. *Jaká je vaše dnešní specialita?* ptá se zákazník. V myšlenkách se vydám za tím zvukem.

Zpoza vitríny s dorty se na zákazníka usměje druhá Maybell. Stejně jako já nosí kulaté brýle s obroučkami z růžového zlata a má světle hnědé vlasy, učesané ve stylu Stevie Nicksové z éry *Rumours*. Na pažích má ty samé pihy jako já a obě také nosíme na pravém ukazováčku drobný prstýnek ve tvaru srdce, který nám dala máma k šestnáctinám.

Tahle Maybell se ale nenechá rozhodit a je sebevědomá. Má oddaného přítele Jacka a upřímnou a nefalšovanou nejlepší

kamarádku Gemmu. Na spodním rtu nemá žádné stopy po zubech od toho, jak se do něj nervózně kouše, a má rovněž upravené nehty – ne takové, jaké člověk musí schovávat v kapsách. Donuty, které právě vytáhla z trouby, si získaly slávu už v celých pěti okresech. *Tahle* Maybell Parrishová ví, jak se bránit, a hned napoprvé dostane to, co chce. Její malý kousek vesmíru chrání kouzlo. Má kontrolu nad počasím, konverzací, emocemi a nad tím, kdo v kavárně zůstane a kdo odejde. Tady je z ní *někdo*.

Občas do vysněné verze svého života vklouznu plánovaně. Často si ale ani neuvědomím, že jsem se zasnila, dokud mě nevyruší nějaký hluk, a když pak zkontroluju čas, zjistím, že jsem byla mimo hodinu. Celá hodina v trapu. Čím jsem ve skutečném světě zoufalejší, vystresovanější a opuštěnější, tím méně času v něm chci trávit.

Musím vynaložit veškerou vůli, abych se teď do své kavárny nepřenesla. Místo toho se soustředím na téma, jež mě ukotví zpátky v přítomnosti: na Gemmu. Uběhlo dost času na to, aby si přestala vyčítat, že mě napálila. Teď to bere jako legrační historku, všude to vytrubuje, a ještě si k tomu i něco přidává. Zaslechla jsem, jak říká Javierovi, že jsme se s Jackem dokonce zasnoubili, což vůbec není pravda.

Mrknu a vrátím se zpátky do reality. Znovu se soustředím na ledovač. Dočistím ho a přesunu se s dezinfekcí k automatu na sodovku. Z papírového ubrousku v ruce zbyly už jen promočené útržky.

„Promiňte?“

Unaveně se otočím a je mi jasné, že mě za chvíli někdo požádá, abych vyndala z odtoku ve sprše jeho snubní prsten. Stává se to tak jednou do měsíce.

Přede mnou stojí žena v růžovém tvídovém kabátku. Oči-ma zabloudí k mému odznaku a rozzáří se. „Dobrý den!“

Usměju se na ni tím nejúslušnějším úsměvem, na jaký se zmožu. *Prosím, prosím, ať někdo zase neprovedl ve výtahu něco*

příšerného. Záchody jsou přece proboha přímo naproti. Dám výpověď. Vážně tady skončím, teď hned. „Dobrý den. Můžu vám nějak pomoci?“

„Vlastně jsem tu proto, abych pomohla já *vám*,“ odpoví a přistoupí ke mně blíž. Pod paží svírá tlusté desky. „Mrzí mě, že jsem poslem špatných zpráv, ale vaše prateta Violet už není mezi námi.“

KAPITOLA 2

„Vůbec nebylo snadné spojit se s Violetinými příbuznými. Tolik z vás spolu nemluví!“ zasměje se žena nejistě. „Zkoušela jsem volat na číslo Julie Parrishové, ale nefungovalo.“

„Ano, má nové...“ Najednou mi vyschne v krku. Nevím, proč mám pocit, jako bych se měla zhroutit – svou pratetu Violet jsem neviděla už od svých deseti. Ztěžka polknu. „Nové číslo. Vaši zprávu jí vyřídím.“

Ne že by mámě záleželo na tom, že je Violet po smrti. Byla na ni našťvaná, dokud ještě prateta žila, a bude na ni našťvaná i teď, když umřela.

„Možná bychom se měly posadit,“ navrhone žena.

Zavedu ji ke stolu před fastfoodem Tim Hortons v prvním patře. Všude na sedačkách je voda z bazénu. Značku u východu z aquaparku, kde stojí, aby se lidé před odchodem utřeli, nikdo nikdy neposlouchá.

Ženě bude necelých šedesát, je napůl afrického a napůl latinsko-amerického původu a v kudrnatých černých vlasech stažených do drdolu jí prosvítají stříbrné pramínky. „Jmenuju se Ruth Camposová. Čtyři roky jsem pracovala u vaší tety jako

pečovatelka a před deseti měsíci mi dala plnou moc. Teď jsem tu jako vykonavatelka její pozůstalosti.“

Ruth Camposová. To jméno jsem už slyšela. Jsem si celkem jistá, že se s mámou nedávno pohádaly po telefonu, když se máma snažila vydávat za vlastníka Violetiny plné moci v naději, že tak přijde k trošce peněz. Moc dobře to tenkrát nedopadlo.

Ruth se pustí do laskavého a zároveň věcného vysvětlování: Violet umřela v neděli ráno ve spánku. Bylo jí devadesát. Až do konce jí to myslelo, a přestože přestávala být pohyblivá, hodně se zajímala o zachování místních lesů. Dle jejího přání se nekonal žádný obřad ani loučení s veřejností. Její popel byl rozprášen na jejím pozemku, aby se spojil s popelem jejího manžela Victora. Ten umřel těsně po mých jedenáctých narozeninách. Sice jsem se o tom dozvěděla, ale účastnit se pohřbu mi nedovolili.

Ruth má trochu červené oči, a jak rychle mrká, rozmazává se jí rtěnka. „Ta dáma mi bude chybět.“

„Nemůžu uvěřit, že je pryč.“ Nedokážu si představit ten velký dům bez ní, to, že už nebude zalívat svou krásnou zahradu a broukat si při utírání prachu z ozdobného rámu dveří od obývacího pokoje. Celou tu dobu jsem pro ni byla jen rozmazanou šmouhou v její minulosti, zatímco ona pro mě byla jasnou a ukotvující přítomností kdesi na pozadí. Zpráva o její smrti mi láme srdce.

Neviděla jsem ji už dvacet let. Nejlepším momentem v mém životě je vzpomínka na léto ve Falling Stars. Toto sídlo z počátku devatenáctého století patřilo Violet Hannobarové a stojí na pozemku o dvě stě devadesáti čtyřech hektarech asi hodinu jihozápadně odsud. Jako malou holčičku si mě mezi sebou předávali příbuzní, kteří mě poté, co za sebou Julie Parishová spálila mosty, úplně zavrhlí. Violetin přátelský růžový dům byl pro mě skoro tak velký jako zámek z pohádky. Nikdy jsem odtamtud nechtěla odejít.

A podle Ruth to všechno teď patří mně.

Z obálky vytáhne pár dokumentů, ale jsem z toho v šoku a vůbec mi to nedává smysl. V uších mi zní šplouchání z tobogánu a křik dětí. Kdykoli zazní výstřel z vodních děl v Rocky Top Tree House, z reproduktorů se ozve dunivý zvuk a vytrhne mě ze zamyšlení. Můj dosavadní život a život, který mě teprve čeká, do sebe narážejí jako dva protijedoucí vlaky.

Očima zabloudím do lobby, které mi bylo od osmnácti druhým domovem. Tehdy jsem začala pracovat po mámině boku jako pokojská. Nebyly jsme rodina, která si může dovolit jet na dovolenou, takže zaměstnání v hotelu s aquaparkem bylo to nejlepší, co nás mohlo potkat. Pamatuju si, jak jsem na parkovišti procházela pod obrovskou sochou medvěda hrajícího na bendžo, který je vidět až z Dollywoodu, a cítila se jako *dospělá*.

Bude to, jako bychom měly dovolenou každý den, prohlásila tehdy máma. *Život jako sen*. Teď je v Atlantě a prožívá svůj nový sen. Já zůstala trčet tady a nemám ani v nejmenším pocit, že jsem na dovolené.

„Říkávala, že mi jednou všechno nechá,“ zamumlala jsem, „ale to je už strašně dávno. Byla jsem ještě dítě.“

„Měla vás moc ráda.“

„Copak neměla za těch dvacet let, co jsme se neviděly, někoho ještě bližšího?“

„Během těch dvaceti let jste nepřestala být její neteř.“ Ruth mi položí dlaň na hřbet ruky. „Chápala, proč za ní nejezdíte. Člověk časem může znejistět. A vaše matka v sobě vůči ní chovala silnou zášť.“ Napřímí se a urovná obsah obálky. „Snad vám nebude vadit, když řeknu, že jste byla jediný člen z celé rodiny, kterého měla ráda. Kdo jiný by měl její pozůstalost zdědit?“

Pokusím se to pochopit, ale nedaří se mi to. Pokud tohle znamená to, co si myslím, můžu odsud odejít: opustit mrňavý byt, ze kterého už mě málem vystrčil přítel mojí spolubydlící a jeho neustále nakvartýrování kamarádi. Nevím, jakou tam

seženu práci, ale když už je dům splacený, není pro mě odchod z Pigeon Forge takový risk.

Mohla bych opustit rezort a lázně Horská vyhlídka. Nechat tu Gemmu.

„Je možné nastěhovat se hned?“ zeptám se okamžitě. Předkloním se tak rychle, až ji skoro povalím. „Třeba ještě *dnes*?“

Ruth přikývne a zabloudí očima ke skupince lidí oblečených do plavek, mířících do aquaparku. Dveře se otevrou a k nám dolehne hukot a zurčení vody z tobogánů. Potom se dveře zavřou a ty zvuky zase ztlumí. „Všechno už je připravené. Zbylo pár Violetiných posmrtných přání, která bychom si měly projít, ale detaily mohou počkat až do vašeho příjezdu.“

Přes kapoty a kufry aut na parkovišti se přežene oblak mlhy a zatočí se v rozverném jarním větříku. Srdce mi poskočí novou nadějí a právě zrozenými plány a divoce se rozbuší.

„Všechno to patří mně,“ řeknu tiše. Můj hlas zní zvláštně, jako bych to ani nebyla já.

„Všechno to teď patří vám,“ přikývne Ruth. Zatímco se snažím si na tu představu zvyknout, uběhne několik minut, ale Ruth se nezdá být netrpělivá. Jen se omluví a zajde si koupit kávu a croissant. Pak se vrátí a pustí se za přátelského ticha do jídla.

„Jaký je v tom háček?“ zeptám se. „Určitě je v tom nějaký háček.“

Začne se dusit croissantem a s trhnutím polkne doušek kávy. „Špatná dírka. Nebojte, všechno je, jak má být. Žádné dluhy ani hypotéka. Violet myslela na *všechno*.“

Přitisknu dlaně ke stolu. V tom případě je zřejmě všechno v pořádku. „Dobře.“ *Zhluboka dýchej, Maybell.* „To tedy znamená, že... dávám výpověď.“ Zní to jako otázka. *Dávám výpověď? Vážně můžu? Opravdu se to děje?*

U pokladny je Christine a zrovna si vylévá špatnou náladu na brigádníkovi za to, že zaparkoval na jejím místě. Mohla

bych k ní rovnou napochodovat a udělat velkou, dramatickou scénu. Byla by to uspokojivá výpověď na věky věků.

Mohla bych zahodit jmenovku do bazénu.

Sebevědomě přednést všechny své stížnosti a říct jí, jak moc bude mého odchodu litovat. Kolik hodin jsem této společnosti věnovala výměnou za chatrné zdravotní pojištění, neplacené přesčasy a nevyplacené slibované prémie. Mohla bych ukázat prstem na mokré sedačky, říct: *Koukej. To. Uklidit.* A mezi každým slovem otravně tlesknout.

Podívám se na Christine. Ta vycítí, že ji někdo probodává pohledem, a otočí se na mě. Věnuje mi pohled, kterým se ptá: *Jak to, že v pracovní době sedíš?* Před očima se mi objeví černé skvrny. Bože, jak krásný by to byl pocit, kdybych ta magická slova mohla vyslovit.

Když si ale Christine poklepe na hodinky a nápadně se zamračí, uvědomím si, že starého psa novým trikům nenaučíš. Vstanu tiše jako myška a předstírám, že jdu přímo zpátky k pultíku u pokojů pro personál, které se skrývají za posuvnými dveřmi. Má to být moje kancelář, ale nikdy tam nebyvám, jelikož neustále někde odstraňuju žvýkačky z koberců.

Když tiše nechám jmenovku a klíčenku se šňůrkou v odpočívárně, nikdo se nedívá. Nikdo se neohlédne, když si ze skříňky vytáhnu kabelku. Mám nutkání vzít si s sebou svou sbírku volňásků do Mountaineer, které jsem dostala jako odměnu za dobré chování. Šetřila jsem si je, abych je mohla vyměnit za velkou limonádu s ledem. Ve skutečném světě ale nejsou k ničemu, takže je nechám ve skřínce nějakému brigádníkovi. Je zvláštní takhle odcházet, a navíc tak potichu. Po více než deseti letech snění o tom, že odejdu s bouchnutím dveří, teď ani nehlesnu.

Už mám ruku na venkovních dveřích a jsem připravená do nich zatlačit, když na mě z obrovské nové houpací židle, kde rády sedávají rodiny a pózují na fotku za 29.99 dolarů, zavolá Gemma. Dělá si právě selfie. Sem už mě nikdo nedostane.

„Ahoj, Maybell! Máš pauzu?“

Už toho mám dost.

*Stojíš za starou belu a budeš mi chybět ze všech nejvíce. Po-
hrávala sis se mnou, zneužila mou důvěru a mělaš drzost být tak
milá, že mi z toho už navždycky půjde hlava kolem. Jsi jako osina
v zadku. Záchodová kabinka mimo provoz. Jako zácpa. Hrst roz-
sypaných gumových bonbonů z halloweenské koledy.*

Kdokoli jiný než já by to vyslovil nahlas – a ještě i něco
horšího. Bohužel jsem to ale já, nekonfliktní rohožka. Gemma
mi nejspíš bude chybět, takže na ni s napjatým úsměvem za-
mávám.

„Jo. Uvidíme se za chvíli.“

Pak vyjdu ze dveří a otočím se k ní zády. Můj poslední roz-
hovor s Gemmou Petersonovou nebyl odvážný, ale když si
uvědomím, že byl poslední, spadne mi kámen ze srdce. Koutky
úst se mi zvednou při novém úsměvu – malém, ale *skutečném*.
Když jsem se naposledy doopravdy usmívala... Je to tak dlouho,
že už si to ani nepamatuju.

Existuje pověra, která o štěstí říká: do třetice všeho dobrého.
Nic není tak špatné, jak se zdá. Svou pubertu jsem prožila
v ošuntělých motelech nebo na gaučích kohokoli, s kým máma
v tu dobu chodila. Tahala mě za sebou přes celé Tennessee a já
kvůli ní zanedbávala školu. Chodila jsem jen s kluky, kteří mě
podváděli. Měla jsem lidem přestat věřit, ale na to jsem příliš
zbabělá a skočím pokaždé do náruče komukoli, kdo mi ji otevře.
Čistila jsem záchody, ponižovali mě, přehlíželi a povýšili, jen
aby mě vzápětí zase odstrčili stranou. Moje nejlepší kamarádka
vůbec mou kamarádkou není. Láska mého života neexistuje.

Ponížili mě. Rozdrtili mi srdce na prach. A teď mi konečně
přímo z nebe spadla do klína trocha štěstí.

Ve Falling Stars mě čeká nový začátek.

Vrchol světa je nepatrné, osamělé městečko v okrese Blount, které má tak málo obyvatel, že tu není škola ani pošta. Když jsem byla malá, myslela jsem si, že se to tu Vrchol světa ve skutečnosti jmenovat *nemůže*, domnívala jsem se, že se jedná jen o místní přezdívku. Potom jsem název ale objevila i v telefonním seznamu, a jednoduše mi to učarovalo.

Když jsem tu byla naposledy, seděla jsem na sedadle spolujezdce v modré Toyotě Camry z roku 1991, bylo mi deset a mohla jsem si oči vybrečet. Máma byla tehdy tak našťvaná, že se ani nedokázala soustředit a auto sebou házelo, jak motor při horečnatém úniku z města neustále chcípal a zase naskakoval. Dívala se do zpětného zrcátka jako vystrašený zloděj na útěku, aby se ujistila, že nás nepronásledují žádní příbuzní. Ze zklamání, že za námi nikdo nejel, se nikdy nevzpamatovala.

Teď sedím ve stejném autě na sedadle řidiče a v očích dospělé a zkrachovalé Maybell se to všechno zdá úplně neskutečné – stejnou mírou jiné i stejné, jako by někdo otočil obrázek a já se na něj dívala z obrácené strany. Velká taška a tři krabice v kufru spolu se sportovním batohem na zadním sedadle představují všechny mé pozemské statky. Když pracujete za minimální plat a většinu života jste strávili s někým, kdo vám od čehokoli odpomohl, moc věcí nenashromáždíte.

Navigace mě vede do soumravné země nikoho a stromy se sem a tam rozestupují, aby mi poskytly úchvatný výhled na vysoké hory. Přední světla posvítí na značku slepé uličky, přes kterou někdo napsal *Hannobar Lane*. Poskočí mi srdce. *Tady to znám, tady to znám*, křičí hlas uvnitř mě a mě zaplaví až příliš silný pocit nostalgie na to, že má původ v období, které nemohlo trvat déle než čtyři měsíce. Po jednom povědomém místě přichází další a další. Ačkoli byly mé vzpomínky na okolí ještě před patnácti minutami zahaleny do šedého oparu, krajina se mi lusknutím prstu stane povědomou jako známá tvář. Udírna z období občanské války, která se naklání

v pětáctyřicetistupňovém úhlu, a hřbitov s omšelými náhrobky se mi zdají jako staří přátelé. Víím, kde bude zábradlí promáčkнутé, ještě předtím, než ho vůbec spatřím, a taky víím, kdo ho tehdy poškodil.

Projeďu poslední zatáčkou a paprsky vycházejícího měsíce prorazí oblohou jako stalaktity. Automaticky zpomalím a přimhouřenýma očima zaostřím na řadu varovných značek. ZÁKAZ VSTUPU. SOUKROMÝ MAJETEK. POZOR PES. POZOR MEDVĚD. POZEMEK JE STŘEŽEN KAMEROVÝM SYSTÉMEM. Srdce mi stoupne až do krku. V očích mě zaštipají slzy, které ne a ne skanout dolů.

Měla ses sem vrátit už dávno, napadne mě. Možná tě potřebovala. A teď už je pozdě.

Pak ale zadržím dech, protože se přede mnou velkolepě rozprostře Falling Stars. Narůžovělá omítka domu má barvu soumraku nad mořem hortenzií a proti studené, černé obloze vytesané z horského úbočí se tyčí čtyři komíny. Každý strom a květina, každé stéblo trávy i kámen tu má své dané místo. Dokonale určené. Krátké a upravené živé ploty lemují pečlivě posekaný trávník.

Můj život od jednoho roku do devíti let je rozmazanou šmouhou složenou z vět typu *Na to nesahej a Dnes večer tu můžeš přespat na gauči, ale zítra si budeš muset najít něco jiného*. Byla jsem přítěží v pokojích pro hosty, spávala jsem na horních palandách, nezvaně se stravovala u cizích stolů a věčně neměla zapnutý bezpečnostní pás, protože zadní sedačky sedanu byly neustále přecpané bratřenci a sestřenicemi. Od svých jedenácti do sedmnácti jsem se pak spolu s mámou už nemohla na rodinu dál spoléhat, jelikož ta se od nás po tolika prosbách o pomoc distancovala. Neměly jsme to lehké a já jsem musela rychle dospět. Když pomyslím na všechny ty střechy, pod kterými jsem spávala, jedna je všechny převyšuje, a právě k ní jsem přirovnávala všechny ostatní. Nic se jí nevyrovná.

Jen jedno báječné léto jsem byla někde vítaná a nepostradatelná. Okamžitě jsme si s tetou ustanovily rodinné rituály: ráno jsme pozorovaly ptáky a před spaním četly pohádky. Pomáhala jsem jí zalévat fialky rostoucí kolem pěšin a cítila se jako holčička z *Tajuplné zahrady*. Učila jsem se jména všemožných rostlin, která jsem už zapomněla. Nejen že tu o mě bylo postaráno: vybudovala jsem si tu domov.

Většinu času trávím ve své představivosti proto, protože ať už se stalo cokoli a já skončila kdekoli, kdesi hluboko ve vzpomínkách jsem vždycky věděla, že existuje místo, jako je tohle. Neměnné a nestárnoucí – svět uvězněný v zasněženém těžítku.

Až na to, že takové už to tu není.

To, co kdysi bývalo kopcovitou krajinou lemovanou lesy, je nyní zamořeno stromy. Jsou teď tak blízko, že hrozí zhltnout celý dům. Ten navíc pokryly popínavé rostliny. Šplhají po zdech a odlamují kousky kamene. Předními světly prosvítím okna v přízemí. Jsou vylámaná a úlomky skla v nich trčí jako žraločí zuby.

Ze stropů visí pruhy zplesnivělé omítky. Zdi se olupují. Zvláštní tmavé stíny sahají až k lustrům. Falling Stars one-mocnělo a vypadá teď víc jako zakletý hrad Šípkové Růženky. Už ani není růžové, ale má jakousi stříbřitou barvu.

Hluboce a rozhodně vydechnu. *Ne*. Violet se o dům opravdu pečlivě starala – denně utírala prach, vysávala a zametala. Nikdy nenechala v objímce rozbitou žárovku, nikdy nevrátila knížku do knihovny nakřivo. Postele se stlaly hned po probuzení, talíře byly umyté hned po dojedení a oblečení se skládalo ještě teplé ze sušičky. Dům byl její pýchou a útěchou. Pečovala o něj a byl jejím královstvím.

Mou pozornost přilákají dva čtverce světla za nedalekými stromy. Okna. Jsou součástí trojhranného přístřešku. Kdy si to býval zahradní domek strýce Victora, ale když jsem ho šla jako dítě prozkoumat, vše, co jsem vevnitř našla, byla jen

neuspořádaná, ponurá sbírka zrezavělého zemědělského nářadí a pavučin. Teď tam svítí světlo a venku parkuje něčí dodávka.

Tiše se k přístřešku vydám. Cesta je zarostlá a nerovná, kořeny místy vytrhaly asfalt a příroda si znovu přivlastnila své dávné teritorium. Když se přiblížím, projdu si v myšlenkách všechno, co je mi známo o právech squatterů. Ze zatnuté pěsti mi jako Wolverinovy drápy trčí klíče od auta. Dodávka není jediným nečekaným hostem: vedle stojí žlutý Volkswagen brouk, stejný jako ten, do kterého nastoupila Ruth Camposová, když jsme se rozloučily.

Ruth, která teď otevírá dveře, aby mě přivítala.

„Maybell! Skvěle, přišla jste právě včas.“

„Včas na co?“

Odpoví mi otázkou. „Jaká byla cesta?“

Zdá se mi to, nebo vypadá nervózně? „Právě jsem viděla dům. Je to zlé. Opravdu zlé. Nečekala jsem, že se tu potkáme...“

Pohlédnu za ni a letmo spatřím pěkný obývací s tlumenými světly bez jakéhokoli zemědělského nářadí nebo pavučin. Namísto nich si všimnu plédem zakrytého gauče a stolní lampy se stínítkem s uhánějícími mustangy. Stěn ze štípaného dřeva. V nepravidelných intervalech dveřmi probleskne namodralé světlo televize nacházející se kdesi uvnitř.

„Kdo je tam?“ zeptá se jiný, hlubší hlas. Napřímím se.

Rám dveří rychle vyplní mužská silueta a zablokuje mi výhled. Podlomí se mi kolena a on bezděčně vztáhne ruku, jako by se mi chystal pomoci, ale to už se potácím vzad.

Je to muž, a ne jen tak ledajaký. Je to *ten* muž. Ten jediný z mých nejhlubších a nejskrytějších snů.

Muž, jenž vstoupí do dveří, je vysoký, má široká ramena, hranatou bradu a černočerný oblek. Špinavě blondáté vlasy mu padají kolem obličeje v nepoddajných mokrých vlnách, jež ve mně vzbuzují představu téměř utonuvšího padlého anděla, kterého Poseidón vypudil z moře, jen aby ho potom znovu

oživil zásah blesku. Kdyby nebyl černobílý, měly by jeho oči barvu topazu – jako sklenice kaškové limonády, když ji podržíte proti světlu. Pohledem se zastaví u mé tváře a rozšíří se mu zorničky. Každou myšlenku, která mě napadla za těch třicet let, co jsem na světě, odvane vítr. V krku, očích a uších mám náhle prach.

Větrná bouře v mém nitru křičí, táhne mě zpět a kroutí hlavou. *To přece není možné.*

Dnes je ale den, kdy se nemožné stává skutečností. Před mýma očima stojí Jack McBride.

KAPITOLA 3

„Kdo je tam?“

Vymyšlený Jack McBride je z toho, že tu jsem, evidentně podrážděný. Ruth mi naznačí, abych vešla. Jako omámená ji poslechnu. Ne, vymyšlený Jack McBride je z toho, že tu jsem, doslova otrávený. Má reakce na jeho přítomnost ale taky není zrovna normální. Nedokážu na něj přestat zírat. Jestli se mi před ním nepodlomí kolena, bude to zázrak.

„Ty existuješ,“ zachroptím, ale tak tiše, že mě nikdo neslyší. Alespoň myslím – mé povědomí o vlastní hlasitosti bere zasvě spolu se zrakem, rozumem, sebeovládáním a vším, co jsem si myslela, že vím o životě.

„Maybell Parrishová, Violetina praneteř,“ prozradí mu Ruth. „Juliina holka.“ Hovoří vemlouvavě, jako by se snažila prodat auto. „A je moc hodná, tak na ni *bud' milý*.“ Zvedne mou zplihlou ruku a zamává mu s ní. „A tohle je Wesley Koehler, Violetin zahradník.“

Wesley Koehler.

Wesley Koehler. Wesley Koehler. Wesley Koehler. Jako by mluvila cizím jazykem. Nedokážu to pochopit. Vůbec nevypadá jako

Wesley Koelher – vypadá jako Jack McBride: pravý romantik milující hudbu a zájímající se o nemovitosti. Charismatický a šarmantní. Zapálený cestovatel, surfař a aktivní ochránce životního prostředí. Který to navíc umí se ženami.

Žádný Jack McBride neexistuje, připomenu si.

Co má být ale potom tohle?

Otevřu pus, kdesi uvnitř ve mně praskne nafouknutý pytlík a vypadne ze mě jen: ÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉ. Wesley se zamračí, což mu nemůžu mít za zlé. Zrovna teď musím mít na obličej výraz k nezaplacení. Chci udělat něco, co v takových situacích provádějí lidi ve filmech – otřít si brýle o tričko a pak si je zase nasadit, abych se ujistila, že se mi to jen nezdá.

„Panečku, vy jste ale v šoku,“ poznamená Ruth. „Vím, že jste tu nikoho nečekala. Je mi líto, že jsem vás oba tímhle zaskočila.“

Jack – ne, Wesley – se na ni prudce otočí. „Zaskočila čím?“

Ruth se začne rozhlížet po pokoji a hledat něco, nač by upřela zrak. Nakonec zaostří na hrníček s podtáckem tak upřeně, jako by to byla otázka života a smrti. „Cože?“

„Zaskočila čím?“ zopakuje nabroušeně Wesley. Je vyšší, než jsem si představovala – urostlý a impozantní. Stín, který vrhá na zeď, mě úplně odzbrojí. Sahá od země až ke stropu a v černém profilu je vidět jeho hranatá brada. Pořád se nedokážu vyrovnat s odchylkami od toho, co si vždycky spolu s jeho jménem vybavím: vlasy má o pár centimetrů delší než na fotkách a poněkud rozčuchané. Na pravé straně obličeje si všimnu čtyř malinkatých jizev po akné a světlo lampy mu mění tvar úst a linii nosu. Celé je to *špatně*. A zároveň i nádherné. A zvláště. Pár centimetrů nalevo od ohryzku má pihu. Skutečnost, že tohle o něm zjišťuji a že je to skutečný muž, s nímž jsem teď v jednom pokoji a dozvídám se o pize, o níž jsem předtím neměla ani tušení...

Mozek mám tak popletený tím, nakolik se liší od mých představ, že se každou druhou vteřinu prostě vypne. Není to